

Mamma man pastāstīja, ka pati barikādēs tieši nepiedalījās, bet atradās Doma laukumā, Doma baznīcā, jo maniem brāļiem, toreiz Emīla Dārziņa mūzikas skolas (EDSMV) Zēnu kora dziedātājiem, šajās barikāžu laika dienās bija jāpiedalās koncertā Doma baznīcā (teletilts “Rīga – Japāna”, diriģents Sigvards Kļavas kgs). Mamma atceras, ka tur bijusi televīzija, uzstājies koris, bet gar malām baznīcā nākuši un gājuši cilvēki - barikāžu aizstāvji - cilvēki nākuši sildīties, iedzert siltu tēju/kafiju, ieēst, jo ārā tiešām bija auksts, bet, izdzirdējuši mūziku, sastājušies un tā arī palikuši, līdz ieraksta beigām... jo, parastam “cilvēkam no laukiem” slavenā Zēnu kora gaišais muzicējums šajos baisajos, neizprotamajos apstākļos šķitis kaut kas sirreāls, sološs un “pār pasaulīgs”, kas līcis aizmirst skarbo īstenību un noticēt labajam... Lai gan Doma baznīcā bijusi televīzija, cilvēki nākuši un gājuši, neviens ārā neticis dzīts, vispār, nevienam nekas nav ticis vaicāts... Viņa atceras, ka uz koncerta beigām baznīca bijusi stāvgrūdām pilna ar smaidošiem cilvēkiem...

Barikāžu dienu laikā manai vecvecmammai bija 91 gads. Viņa barikādēs arī piedalījās, bet netieši. Mamma atceras, ka toreiz bijuši pārtikas u.c. preču taloni, un, tā ka neviens ģimenē nesmēķējis, vecvecmamma (cēsiniece) talonus sakrājusi un iedevusi manai mammai ar vēlmi: “Lūdzu, nopērc smēķus par šiem taloniem un atdod barikāžu dalībniekiem! Vīriešiem šādās situācijās vienmēr vajag smēķēt, lai turas mundrums, to atceros no Otrā Pasaules kara laikiem...” un noķīķinājusi, jo, neskatoties uz savu cienjamo vecumu, bijusi varena joku plēsēja... Mamma klausījusi un, gan kautrējoties, izdālājusi smēķus barikāžu aizstāvjiem, par ko, viņai par lielu izbrīnu, ka viņas vecmammai taisnība, vīrieši bijuši neviltotā sajūsmā.

Tēvs par barikādēm, manuprāt, kā jau vīrietis, izsakās īsi. Vienvārdsakot, pie viņa no laukiem bijis atbraucis brālēns, kurš visu “barikāžu nedēļu” nodzīvojis pie viņa, jo bija Zaķusalas aizstāvju grupā. Mans tēvs tajā laikā strādājis rūpnīcā “Dīzelis”. Tautas frontes grupa viņu bija nozīmējusi stāvēt pie telefonu centrāles Dzirnāvu ielā. Tēvs bijis nakts maiņās, jo dzīvojis netālu, un atceras, ka naktis bijušas šausmīgi aukstas, labi, ka bijuši ugunskuri, tēja/kafija un cigaretes. Grafiks bijis: “Pēc darba saģērbjos un uz telefoncentrāli, no rīta aizeju mājās, pārģērbjos un dodos uz darbu. Un tā visu nedēļu.” Bijis grūti, bet tas tika veikts, nešauboties par pozitīvu rezultātu.